

SBORNÍK

JEDNOTY STARÝCH ČESKÝCH RODŮ V PRAZE
Rodopis - Historie - Heraldika.

Vychází 1/letně. — Majitel, nakladatel a vydavatel spolek: Jednota Starých českých rodů v Praze. — Rediguje Dr. Vincenc Matina. — Redakce a administrace Praha II., Jircháře 10 Telefon 438-76. — Odpovědný redaktor Dr. Jan Rejša. — Předplatné: ročně Kč 12'—

Příspěvek členský: Kč 38'—, za správní rok. — Zápisné Kč 3'— pro nové členy.
Užívání novin. známek povoleno výn. řed. pošt ze 7. června 1933 č. 142829/VII-1933.

Dr. Josef Wolf:

ČEŠTÍ EXULANTI V MATRIKÁCH PERENSKÝCH XII.

Sangerská(?) viz Pescheck, Exul., str. 161.

Sataníř z Drahonic, Mikuláš Štastný či Felix odešel r. 1628 se svou ženou do Perna, kde se 12. II. 1630 zapsal do památníku Mladotova. 22. VI. 1632 psal výpůjční komisi, že byl před 9 lety pro náboženství o své statky oloupen a co měl na úsporách, to že dávno to tam. R. 1631 se chtěl zmocnit svých konfiskovaných statků Vlcí (u Loun) a Čencíc (u Teplic), ale nepodařilo se mu to: Vlcí bylo od vojáků vypleněno a na druhém dal vymlátili plukovník Dietrich v. Taube obilí a odvést je, takže nedostal z těchto statků ničeho. Zemřel v Perně 28. IX. 1636. Je zapsán v Pamětní knize r. 1628. Srv. Bílek, Konf., str. 498; Schmertosch 1901, str. 304; týž, 1902, str. 176/7, č. 195.

Satanířová ze Stampachu, Lidmila, vdova po Satanířovi z Drahonic, podepsala r. 1637 supliku ke kurfiřtovi; Schmertosch 1902, str. 176/7, č. 195.

Sattler Kašpar, lékárník z Prahy, pohřben 16. III. 1632.

Sedlický z Choltic, Karel Kristof, moravský exulant 1626, viz Sborník hist. kroužku Vlasti VI, 1905, str. 194.

Sekerka ze Sedčic, Bohuchval, zchudlý šlechtic, jehož Komen-ský ve svých dopisech vzpomíná. R. 1629 byl ve Freiberce, r. 1630/1 v Perně, kde napsal do památníku Mladotova 5. září 1630 své heslo: Nic není téžšího, jako rozumu zcela výhost dátí, žádosti nezřízené zkrocovati, Bohu ve službě se oddati a v nečisto-

tách zemských na život anjelský mysliti. Trp, bys nemohl, neškoď, bys mohl. Anno 1630 5. Sept. Holinová, 1909, str. 138. — 4. VII. 1632 mu umřel někdo z rodiny, za hrob dány 2 tol. 13. XI. 1633 byl se svou chotí kmotrem synu Petra Kelbla, viz Teplý 1900, st. 96. R. 1635 a 1636 žil v Dráždanech s 2 syny a 2 dcera-mi. R. 1637 podepsal supliku; r. 1638 prosil o pas do Čech; při dobytí Perna Švédy r. 1639 byl od Švédů zraněn a úplně ozebračen. R. 1640 žádal v Žitavě o pas do Čech a r. 1644 prosil kurfiřta o přímluvu, aby císař dovolil, aby mohla žena s dětmi přijít k němu. V Praze mu byl povolen pouze šestinedlní pobyt, takže nemohl vymoci své dluhy, o něž již 17 let žádal. Odešel s nepořízenou a nadto ještě utrpěl nad Děčínem ztroskotání lodi, takže přišel o pas, o majetek i o rukopisy. Až do r. 1651 žádá často o pas z různých míst, nemaje žádných prostředků k životy. R. 1655 se objevuje při Anhaltském dvoru v Bernburku. Doerr 1900, str. 59; Schmertosch 1902, str. 188, č. 207.

Sekerka ze Sedčic, Vršovec Mikuláš, zapsal se 15. IX. 1630 v Perně do památníku Mladotova, viz Holinová 1909, str. 140. R. 1636 byly u něho v Perně jeho žena Helena, raněná mrtvici, její matka a 3 dcery, Voršila, Majdalena a Barbora. Manželka byla rozená Sedlicová. R. 1640 žije tato s dcerou Barborou v Žandavě. Ovdověla kolem r. 1639 a žádala r. 1644 v Dráždanech pro sebe, dceru Barboru a příbuznou Katerinu Veroniku Pušovou pas do Čech. Podrobné osudy viz u Bílka, Ref., str. 200; týž, Konf., str. 503; Schmertosch 1902, str. 188.

Sekerková ze Sedčic, Barbora, panna. 13. XI. 1633 kmotrou synu Petra Kelbla, viz Teplý 1900, str. 96. Podepsala 1637 supliku ke kurfiřtu a žádala r. 1652 a 1655 ze Žandavy o pas do Čech. Schmertosch, 1902, str. 189. Dc. Vršovce Mik.

Sekerková ze Sedčic, Voršila, dcera Vrš. Mikul., prosila 24. VIII. 1638 z Perna pí. Polyxenu z Lobkovic, aby jejím rodičům a jí z vlasti vyhnáným přispěla plátnem na oděv. Píše, že Pán Bůh navštívil její rodiče velikou chudobou a k tomu nedostatkem zdraví. Z milé vlasti nemohou dostati ani ten nejmenší peníz. Proto prosí o plátno na šaty, an toho pí knězna dostatek míti ráčí. Viz Dvorský, Staré pís. pam., str. 286/7, č. 269. Zemřela r. 1644 v Perně. Srv. Bílek, Konf., str. 504; Schmertosch 1902, str. 189.

Sekerková Ludmila, provdaná Flecková, bydlela r. 1632 v Perně. Schmertosch 1902, str. 189.

Seltenschlagová z Friedenfeldu, Ludmila, roz. Štefková z Koloděj, vdova po Jáchymovi Seltenschlagovi, žila s dětmi Danie-

lem, Janem, Tobiášem a Zuzanou v Perně a Freiberku. Daniel zemřel v Perně a pohř. 12. X. 1634. Srv. Líva, str. 399.

Sencke? 6. V. 1627 km. synu Lor. Dittricha z Lit. Snad má býti psáno Lencke a to by mohla býti zkomolenina ze jména Leník, měšť. litoměřického.

Sequenides Jiří, z Chotěboře, děkan v Litoměřicích, byl v Perně asi od r. 1624, viz Jireček v Čas. mus. 1874, str. 203. 22. II. 1628 byl obžalován v Perně z kalvinství, viz Nosidlo, str. 37. 26. V. 1630 křtil syna svého Daniela; km. byli: Jan Houška z Adlersperku, Kašpar Mel. Koch z Litoměřic a Anna Trejtarová z Krošovic. Srv. Lippert, Leitmeritz, str. 454; Pescheck, Exul., str. 37; 22. VII. a 8. IX. 1632 zemřely mu dítky. Sequenides se po druhé ženil.

Sequenidesová, choť Jiřího Sequenidesa, zemř. v Perně 14. XII. 1628 nebo 1629. Za hrob měl dátí její manžel 30 gr., ale bylo mu to na jeho prosbu u rady odpuštěno.

Sequenidesová Anna, druhá choť Jiřího Sequenidesa, byla 30. XI. 1631 kmotrou synu Jana Reisseho ze Slaného.

Seravský Valentin, z Prahy. 26. IV. 1629 zemř. mu dceruška. Srv. Pescheck, Exul., str. 161. Žeravský?

Sesius Wolf, z Prahy. Pohř. mu 4. VI. 1636 děcko.

Siglitz Jan, z Prahy. Zemřel 5. VIII. 1632; za hrob 1 t. 4 gr. Měl české kázání.

Siglitzová Majdalena, z Prahy, km. synovi Eliáše Haenela 26. II. 1628.

Sillig Šimon, z Čech; manž. jeho pohř. 28. X. 1632.

Sirscholin? (*Serscholin*), dvě paní, km. synu Petra Kelbla 13. XI. 1633. Viz Teplý 1900, str. 96.

Sixt z Ottersdorfu, Jan Theodor, jeden z 30 direktoriů, odešel r. 1627 do Perna, kde jeho manž. Ludmila, dcera Lorence Hella z Volfenštorfu, byla 23. XII. 1627 kmotrou synu Šimona La-backého z Prahy. 6. VI. 1628 byl on sám kmotrem v českém kostele; 13. XI. 1633 byl i s manž. km. synu Petra Kelbla; viz Teplý 1900, str. 96. Při ksaftování Dan. Pichlbergera z Prahy byl r. 1639 svědkem, viz Doerr 1900, str. 11, č. 41. Pád Perna r. 1639 vylíčil jakožto očity svědek v lat. jazyku; přišel tehdy o celé své jméní. Manželka jeho Ludmila ksaftovala 5. (15.) X. 1644 v Drážďanech, viz Teige v Ottově N. Sl. XVIII, 1901, str. 982. Z prvního manželství byl tehdy na živu Vratislav Sixt, z druhého Regina Kateřina, provd. Weissbergerová, a Kateřina z Ottersdorfu, viz Doerr 1900, str. 12/3, č. 49. Syn Jan z prvého manželství byl tehdy již mrtvý. Sám zemřel r. 1654 v Drážďanech, byl t. r. vzat se svým synem Vratislavem co měštan do pří-

sahy. Bylo mu 83 let. Srv. Pescheck, *Exul.*, str. 30, č. 49; Schmertosch 1901, str. 333, pozn. 189; Bílek, *Konf.*, str. 512. Víz i dopis Locharův Vratislavovi Sixtovi v Korresp. Komenského. Srv. Líva, str. 383.

Sláma Jan, z Prahy, pohř. 5. X. 1632.

Sláma Václav, z Prahy, uvězněn pro nedovolený návrat na trhu v Litoměřicích r. 1631. Srv. Bílek, *Ref.*, str. 89; Líva, str. 412.

Slavata z Chlumu a Košumberka, Jan Albrecht vystěhoval se r. 1628 do Saska, prodal svůj statek Mladějov. R. 1629 zapsal se do památníku Mladotova: V městě Perně 23. Juni 1629, viz Holínová 1909, str. 140. Byl tehdy zvoleným dozorcem či inspektorem církve perenské, viz Nosidlo a Honeysek, *Vlast XV*, str. 123. 2. VIII. 1631 byl km. synu Jana Haldiusa z Neuenperka, maje ve svém lozumentu mimo svou manželku Marii Magdalenu, roz. Křineckou z Ronova, 9 služebníků. 13. XI. 1633 byl km. synu Petra Kelbla, viz Teplý 1900, str. 95. Výpůjční komisi psal r. 1632, že trpí velikým nedostatkem peněz; z Čech prý si přinesl 1324 kop měš., z nichž po 4 léta žil. Kdyby mu při tom nebyl pomáhal vévoda Albrecht z Valdšteina, jakožto krevní příbuzný, byl by upadl do nesnesitelné bídy. 1631 táhl se saským vojskem do Litoměřicka a propadl frýdlantské konfiskaci, jež mu však byla r. 1644 prominuta. R. 1638 přísahal měšť. příslahu v Drážďanech. Často potom prosíval pro sebe a svou manželku o pasy do Prahy a do Kladska, aby mohl vymáhat na místě své peněžní pohledávky. V nedatovaném dopise (1651) Viléma Slavaty k bratranci Křištofovi Slavatovi se o Janu Albrechtovi praví, že starý pán Albrecht Slavata zanechal 2 syny, jednoho Jindřicha, jenž jest ženatý a zdržuje se v Holandsku, zůstávaje doposavád nekatolíkem, a druhého Jana Albrechta. Tento prý je též ženatý a bydlí v Drážďanech; s povolením J. M. Cís. přijíždí prý za příčinou některých svých právních rozepří začasté do Prahy. Týká se to statku Mladějova, který prodal r. 1627 Jarosl. Stosovi, a Kbel, které prodal po r. 1646; peníze mu však nebyly zaplaceny. Jest prý dobrá naděje, že k svaté víře katolické brzy přistoupí. V tom se ovšem důkladně mylil. Jan Albrecht stal se totiž představeným nově založené exulantské obce v Drážďanech a zemř. tu r. 1654. Jeho vdova obdržela se svou sestrou Janou Křineckou z Ronova r. 1659 pas do Čech. 3. IX. 1660 sdělila exulantskému faráři Jiřímu Jakoboeusovi, že její zesnulá sestra Žofie, provd. Lukavcová, učinila značný dar na udržení české církevní bohoslužby v Drážďanech. Srv.

Pescheck, Exul., str. 25; Bílek, Konf., str. 83, 801; Schmertosch 1902, str. 192/3; Teplý, Sborn. hist. kr. Vlast 18, 1917, str. 70.

Slavata z Chlumu a Košumberka, Jáchym Michael, viz Sborník hist. br. Vlast. VI, 1905, str. 193.

Slavata z Chlumu a Košumberka Krištof Štastný prodal před odchodem z Čech s král. povolením lenní statek Pakoměřice a odešel se svou manželkou Annou, roz. Smolíkovou ze Slavic, do Perna. Viz Bílek, str. 201. V Perně byl zvolen dozorcem české církve perenské; žil v Perně se svou chotí a 7 sluhy. R. 1631 se vrátil se saským vojskem do Prahy a ujal se Pakoměřic, poněvadž mu Tomáš Ferd. Teufel z Zeilberka, který je r. 1628 koupil, pohledávku nezaplatil. Při konfiskaci frýdlandské ztratil celé jmění a jen přímluvě Viléma Slavaty měl co děkovat, že bylo cís. resolucí 9. V. 1644 nařízeno, aby mu bylo dopláceno k nedoplatku tržní smlouvy 1000 kop míš. Ve Vídni se mu vytýkalo, že měl účast při pohřbu hlav, sňatých s věže mostecké, a že volil administrátora pro evangelíky v Praze. Výpůjční komisi psal r. 1632, že žije ve velice nuzných poměrech, poněvadž před 11 lety byly nejen jeho, ale i dědičné statky jeho ženy konfiskovány a on na českou komoru odkázán, aby u ní o zaplacení žádal. Nedostal však od komory ničeho. Neměl co jísti, ani co pití. Psával Vilémovi Slavatovi, který prý mu vypomáhal. Nejvíce mu pomáhala jeho sestra, jež žila v exilu v Holandsku, která mu poslala každým rokem nějaký dar. Nazýval se „chudý kavalír“. R. 1651 dostal od Viléma Slavaty dopis, aby přestoupil na víru katolickou. Viz Teplý, Sborník hist. hr. Vlasti 18, 1917, str. 65 ad.; Schmertosch 1902, str. 192; Honejsek, Vlast XV, str. 123. Měl syna Jiřího Václava, viz Bílek, Konf., str. 556.

Slavatová, Pescheck, Exul., str. 37; týž, Gegenref. II, str. 525: 7. VIII. 1629 starb die wohlende Frau Slawockin aus Böhmen; za hrob dáno 6 tol., nezvykle mnoho. Schmertosch 1902, str. 192, že zemřela pí Slavatová „auf dem Hellengrund“ (též „in der Helle“) a brzo po ní dcera řka 17. II. 1630; za hrob 2 tol. 13. I. 1633 se v matrice píše, že zemř. „Des H. Schlabats Tochter“. Je to Slavata?

Slavík Zachariáš, z Berouna. Vdova jeho Dorota vzala si r. 1628 mydláře Urbana z Berouna, viz Nosidlo, str. 53. Bílek, Konf., str. 1038. Je to snad Slawok, viz Pescheck, Exul., str. 161?

Slepíčka Oldřich, z Litoměřic, k 6. VI. 1625, viz Teplý 1900, str. 35. Byl 14. V. 1626 km. synu Adama Žáka, 19. VI. t. r. synu Jana Lipolta, 2. VIII. 1628 dceři Ad. Douši. 30. II. 1636 zemřel.

Zápis z 12. IV. 1631 zní: Slepíčka „Vundroš“, což by odpovídalo spíše Ondřejovi než Oldřichovi.

Slepíčka Václav, z Litoměřic. 20. VII. 1626 se mu narodil syn Jan; km. byli Němci. 20. VIII. 1632 mu zemř. dítě; za hrob 34 gr. Srv. Bílek, Konf., str. 1130.

Služská Alžběta, roz. z Vchynic a z Tetova, bydlela u svého strýce sv. p. Adama Kinského v Perně. 20. VII. 1630 učinila hlavním dědicem svého jméni jeho syna Jaroslava. Elišce Ottové z Losu odkázala 50 uh. dukátů a stříbrnou konvičku; pí Kateřině Pětipeské z Chýše a z Losu 50 tol. a stříbrný pohár; Jaroslavovi Kinskému ostatní jmění. Zemřela r. 1630. Když byla r. 1654 její závěť v Praze podezírávána, obrátil se plukovník Kinský na radu města Perna s prosbou o potvrzení závěti z r. 1630. Rada se dotázala Jiřího Kamejtského ze Lstiboře, Jana Mostníka a Oldřicha Kapouna o dobrozdání v té věci a ti odpověděli, že byla Alžběta po své smrti 10. (20.) července 1630 od otce dědickova Adama Kinského u sv. Mikuláše křesťansky a slušně pohřbena a že týž vzal celou její pozůstatok k sobě, vydav ji synu. Potvrdili to 6. VI. 1654 svými podpisy. Srv. Doerr, 1900, str. 3; Schmertosch 1902, str. 193.

Služská (Schloskin) Kunigunda, roz. z Berbisdorfu, bydlela r. 1629 v Perně s dcerou a 2 syny. 1637 podepsala supliku ke kurfiřtu; 5. III. 1637 byla kmotrou. A. 1641 žila v Žitavu, kde r. 1647 zemřela. Srv. Pescheck, Exul., str. 138; Schmertosch 1902, str. 193.

Služská Voršila, žila r. 1629 v Perně s třemi syny a dcerou.

Smolíková ze Slavic, Kateřina, roz. Hochmutová či Homutová z Harrasova, vdova po Zdeňkovi Smolíkovi ze Slavic († 1620), zemř. 5. I. 1629; nápis na náhrobku viz u Feyerfeila, str. 8/9; měla české kázání. Pescheck, Exul., str. 37 a týž, Gegenref., II, str. 524 nazývá ji Smolinská. Dcera Anna byla provdána za Krišt. Šťastn. Slavatu. V kostelních účtech je zapsáno úmrtí Haugvicové z Harrasova k 6. III. 1629; za hrob 4 t. Srv. Bílek, str. 556; Schmertosch 1902, str. 194.

Smolová Alžběta, z Prahy, 10. II. 1631, viz Teplý, 1900, str. 95; Líva, str. 412.

Sobel (Sobek?), Pescheck, Exul., str. 161.

Sojka Jan, koželuh, z Litoměřic, byl přijat za měšť. v Perně 16. XI. 1627 a podepsal r. 1629 patent o almužnu; Nosidlo, str. 61. Jeho syn Jan křaftuje 1. III. 1645 v Drážďanech; o otci se tu praví, že žil dlouhá léta v perenském exilu. Sestra jeho Magdalena, provdaná za měšťana a mydláře Jiřího Bílka, žila v Budys-

šině. Druhý jeho švagr byl Aleks. Rumpal z Kundratic, ženatý s Kateřinou z Peclínovce. Viz Doerr, 1900, str. 13.

Sojka Vit, z Litoměřic. Nosidlo str. 27 piše k 1. VI. 1627, že se exulantům s počátku v Perně dobře vedlo. „Střelu všelijakou a kratochvíle provozovali, mezi nimiž obzvláště Vit Sojka Litoměřický.“ Kmotrem byl 16. VIII. 1629 synu Tob. Douší v Litoměřicích.

Ze Solhauzu Dorota, roz. z Hermsdorfu, vdova (od r. 1622), matka Jana Thama ze Sebattendorfu na Rottendorfu, žila r. 1622 v Perně a je kmotrou.

Srnovcová z Varvažova Katerina, svobodná, sestra Marie Lopatské z Varvažova, doprovázela svou sestru r. 1630 k hrobu. Bydlela u této své sestry.

Ze Stampachu Jiří. Heslo jeho bylo: Constanter et intrepide. Odešel r. 1628 pro náboženství z Čech. Bydlel se ženou a matkou v Perně. R. 1631 vrátil se do Čech (do Žatce), viz Bílek, Konf. 1263. 13. XI. 1633 byl kmotrem synu Petra Kelbla, viz Teplý 1900, 96. R. 1636 žil se svou ženou v Drážďanech, kde složil v únoru 1638 měšť. příslahu; odešel tam z Altenberku, kde žil a kde se obával nepríteli. Několikrát žádal kurfiřta o přímluvu u císaře. Chtěl se narovnat se svým bratrem Erasmem Jaroslavem sv. p. ze Stampachu. R. 1638 prosil pro sebe a svou nemocnou sestru Rozynu, která opatrovala v Annaberk nemocného otce, o pas do Čech. Se svou nemocnou ženou chtěl do Karlových Varů. R. 1641 se chtěl oženit s pannou Evou Lochnerovou z Railic, jíž však nechtěli místodržící odchod z Čech povoliti, poněvadž byla sirotek; proto žádal kurfiřta o přímluvu u císaře. Srv. Schmertosch 1902, 200.

Stangová z Labětína Estera, vdova po registrátoru u zemských desk Ondřeji, odešla r. 1628 do exilu se svými dcerami. Žila v Perně se svou sestrou Zuzanou, provd. Kaplánkovou. Žádala opětovně o přímluvu u císaře, aby jí byl vydán pas do Čech a aby tu mohla uplatnit své nároky. Učinila to zejména r. 1635 a 21. IV. 1657, majíc pohledávky zejména na Starém a Novém městě pražském. Zůstávala v Perně i po r. 1639, kdy byl její byt švédským vojskem úplně vyloupen. Upadla tu do největší bíd. R. 1657 prosila zejména o přímluvu, poněvadž pražský magistrát prodal dědický podíl jejich dcer, dům u zelené věže, proti vůli těchto dědiček strahovskému opatovi a peníze utržené upotřebil na městské věci, zejména pak na obchod solní. Zemřela v Perně r. 1660; její dcera Anna tamže r. 1675. Srv. Schmertosch 1901, 332; týž, 1902, 195; Doerr, 75.

Stapenhagen (někdy Strapenhagen) Jan, ranhojič z Litoměří-

ce, 17. VI. (6. VII.) 1629 v Perně, viz Teplý 1900, 35. 29. VII. 1632 zemř. mu dítko v šestinedělích; opět 6. IX. 1633. Dcera Anna Katerina se nar. 6. VII. 1629; km. byli: Jan Kamejtský ze Lstiboře, Barbora, dcera Jana Krist. Funka a Anna, chot Krist. Promnitze, purkmistra.

Stark Václav, z Litoměřic. Nar. se mu 13. VII. 1628 syn Tomáš. Km.: provazník Ondřej Nič z Lit., Jan Pič a Veronika Fousková (?).

Steinbrecher Jiří, kuchař z Čech, syn Tomáše Steinbrechera ze Lstiboře na Kouřimsku, ženil se 10. V. 1631 s Němkou.

Stemberg Ondřej, „von Malmitz“, farář „zu Mellinz in Böhmen“, viz Pescheck, Exul. 37. Zemř. 8. IV. 1631. Mělnice-Mellmitz, ves s kostelem na Horšovotýnsku; nebo Mellinz-Mellnig, Mělník.

Stemeisl Václav, z Třebnice, 14. X. 1628. Teplý, 1900, 35.

Sterneck Jiří, z Litom. 12. X. 1628 zemř. mu děcko.

Stoček Václav, z Litom., byl 5. I. 1628 kmotrem synovi Heindr. Bricknera, viz Teplý, 1900, 35. Srv. jiného Václava Stočka z Nov. Bydžova, jenž odešel v l. 1626/8 do Uher s celou rodinou, viz Bilek, Konf. 1048.

Stoll Kašpar, z Prahy. 11. I. 1627 byla jeho dcera Marie kmotrou dceri Krištofa Mengra, již krtil morní lékař, poněvadž bydlela Stollova rodina v nakažené části města před Labskou bránou; 2. I. 1629 byl Kašpar km. dceři Jakuba Schneidra.

Stormar Jiří, z Litoměřic, byl 5. I. 1628 km. synovi Jindř. Bricknera, viz Teplý, 1900, 35.

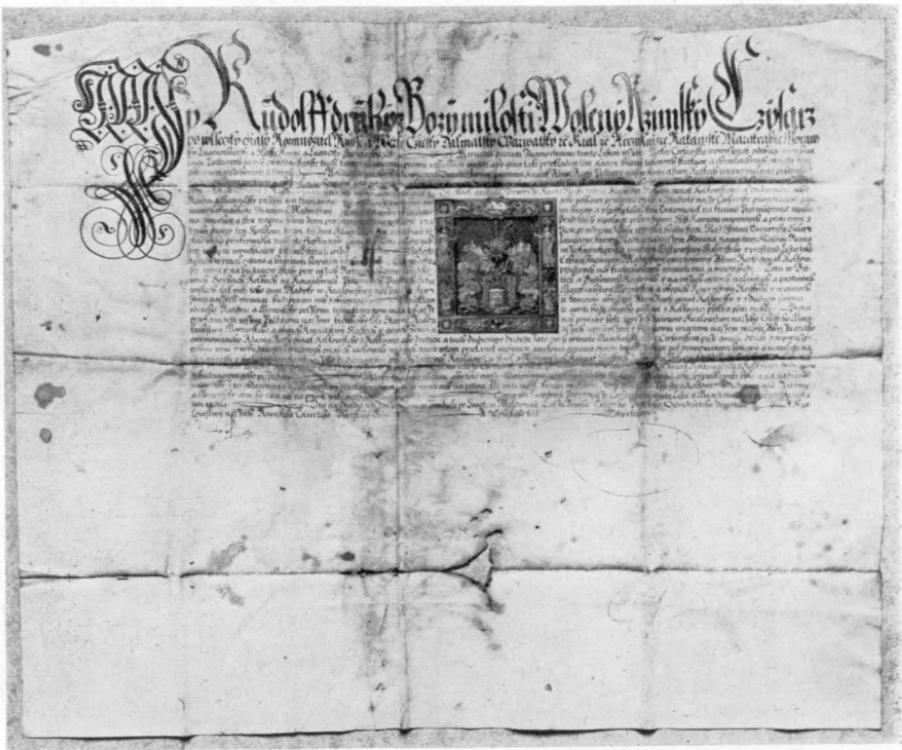
Strádal Martin, z Lobež. 11. VIII. 1630 se mu nar. syn Jakub. Km.: Jiří, ryt. Kamejtský a Jiří Blažil z Libochovan, viz Teplý, 1900, str. 94.

Straková Regina, ze Star. M. Pražského, pohř. 26. II. 1632.

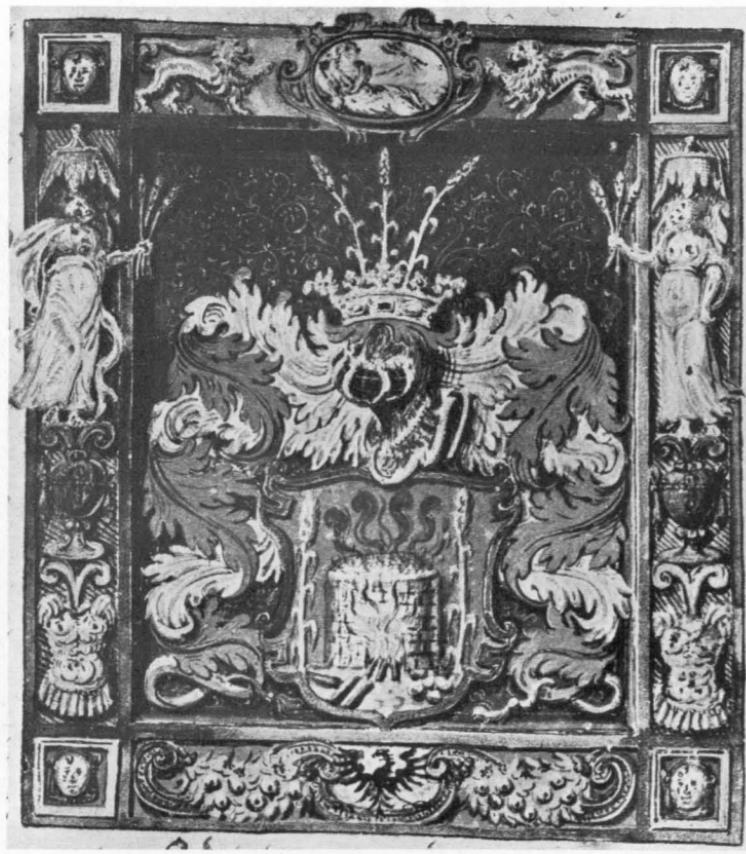
Stranský Pavel zvolen 1629 inspektorem české církve perenšké. 24. III. 1628 byl kmotrem synovi Daniele Moellera z Litoměřic; 30. XI. 1631 (M. Paul Stransky Zapenus) km. děčku Jana Raise ze Slaného, srv. Teplý, 1900, 95. 21. VIII. 1632 zemřelo mu zde dítě; za hrob zaplatil 1 tol. 4 gr. Odešel z Perna proto, že mu nesnášelivost M. Samuela Martiniusa znechutila pobyt v Perně. Srv. Pescheck, Exul. 37; Honejsek XV, 123; Volf, Čas. Č. Mus.

Strauchová z Chlumu (Chlumku) *Alžběta*, zemř. 5. V. 1629 v obydli R. Flecka; za hrob 4 tol. Pescheck, Exul. 161.

Stieber (Styber, Štíbr) *Vavřinec*, měšťan St. M. Pr., „advokát z Prahy“, viz Nosídlo 35. 2. II. 1628 byl vypraven s deputací

Erbovní list Adama Reysy Kolkowského z Kolkowicz.
A. D. 1579.

Znak Adama Reysy Kolkowského z Kolkowicz
(původní velikost).

do Drážďan, aby tam jednal o povolení českého náboženství.
Zemř. r. 1643 v Žitavě, viz Morávek, *Nachträge* 118.

Střela z Rokyc Jan; manž. jeho („die Hans Strehlin“) zemř.
11. II. 1636.

Střela z Rokyc Štěpán měl heslo: *Volente Deo fortuna juva-bit*; zapsal je 18. IV. 1631 v Perně do památníku Mladotova, viz Holínová 1909, 138. Sloužil ve švédském vojsku jako rytmistr. Padl v bitvě u Lützenu r. 1632. Srv. Bílek, Ref. 202.

Dr. Jan Rejsa - Kolkovský:

ERBOVNÍ LIST ADAMA REYSY KOLKOWSKÉHO Z KOLKOWICZ.

Text výše udaného a reprodukovaného majestátu zní:

My Rudolf II. z Boží milosti volený římský císař, po všecky časy, rozmnožitel říše a Uheršký, Český, Dalmatský, Charvatský král, arcikníže Rakouské, markrabí Moravský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický markrabí etc. — K věčné paměti známo činíme tímto listem všem. Jakož císařskou vyvýšenosť ozdobuje a vychvaluje poddaných svých cnostné skutky těch, kteříž toho věrně a právě zasluhují, vážiti, aby jiní, také příkladem tím jsouce zbuzeni, takových skutků a chvalitebných cností tím chtivěji zasluhovati se snažili. I jsoucí mnohých hodnovérných svědectvím zpravený, kterak Adam Reys, poddaný nás v knižectví Slezském věrný milý, až posavad v svém poctivě se obcházel a zachovával a na potom, aby tím lépe poctivý stav svůj vésti a živnosti své hleděti mohl, pro jeho ctné a šlechetné chování s dobrým rozmyslem naším svědomitě s radou věrných našich milých věci královské v Čechách a jakožto nejvyšší kníže Slezské témuž Adamovi Reysovi, jinak Kolkowskému a dědicům jeho rádně a manželsky pošlým, těm, které již nyní má anebo ještě mítí bude obojího pohlaví, po věčné časy z štědroty naší císařské půjčujeme a dáváme erb, neboližto znamení vladyctví. Totiž štíť modré neb lazurové barvy a v spodku téhož štítu trávníček, na kterémž pec vápenná zapálená, z níž oheň a skrze vápno vzhůru dým prochází a před tou pak pecí napřed, kde se zapaluje, po levé straně šest kamenů vápených a proti nim s druhé strany tři špalkové dříví, též dva klasy rejžové, s obou stran té pece po jednom klasu vyrostlé, vzhůru stojí. Nad štítem turnýrský helm, okolo něho přikryvadla, neboližto fafnochy, žluté neb zlaté a modré neb lazurové barvy. Nad tím nade vším koruna, na niž tři klasy rejžové vzhůru vynikající,

jako v štítu se vidí. — Jakož to všeckno vtipem a uměním mistrovství malířského vprostřed listu tohoto jest vymalováno a barvami hojněji vystiženo, kteréhožto erbu a znamení mladistvý jmenovaný Adam Reys, jinak Kolkowský, nyní i na budoucí časy při všech rytířských činech, buďto přísných, nebo kratochvílných užívati má a mocí bude. Totiž v bitvách, honbách, kolbách, na korouhvích, praporech, pečetích, sekretech a hrobových kamenech i na všech jiných náležitých a poctivých místech, tak, jakž toho jiné vladky v království našem Českém, markrabství Moravském a obojích knížectví Slezských a v jiných zemích našich užívají buď z práva nebo z obyčeje. — Chtice tomu, končime, aby se týž Adam Reys, jinak Kołkowski, s dědici svými a od něho rádné a manželsky pošlymi těmi, kteréž nyní má aneb ještě mítí bude obojího pohlaví, z Kolkowicz psali a psáti mohli. Protož přikazujem všem poddaným našim, kteréhožkoli stavu, řádu, neb povahy byli, ze všech stavův království našeho Českého, markrabství Moravského a obojích knížectví Slezských i jiných zemí našich, nynějším i budoucím věrným našim milým, abyste často jmenovaného Adama Reyse, jinak Kolkowského z Kolkowicz, jeho dědice a těch dědiců dědice, za to, což se v tomto majestátu našem císařském píše, měli držeti a neporušitelně nyní i v budoucích věčných časech zachovali, žádných jemu v tom překážek nečiníce, ani komu jinému činiti dopouštějice, pod vyvarováním hněvu a nemilosti naší císařské i skutečného trestání našeho, dědiců našich a budoucích králů Českých a nejvyšších knížat Slezských. A jemu pokuty, kdož by se čeho toho dopustil, aby hriven zlata čistého, litého polovici do komory naší císařské a druhá polovice, aby Adamovi Reysovi, jinak Kolkowskému z Kolkowicz dědicům a budoucím jeho propadeny. — Však proto tomu chceme, aby toto naše obdarování jednomu každému bez ujmy a škody na jeho spravedlivosti bylo a na žádného více aby se též obdarování a vladyctví nevztahovalo, ani jeho nyní neb potom kdo vzítí mohl, kromě on Adam Reys, jinak Kołkowski z Kolkowicz a dědicové jeho rádní a manželky od něho nyní neb na potom, jakž výš dotyčná složení. — Tomu na svědomí pečeť naši císařskou tomuto listu a majestátu jsme přivésiti rozkázati ráčili. — Dán na hradě našem Pražském v pondělí po svatém Valentínu léta Páně tisícího pětistého sedmdesátého devátého. — A království našich Římského Čtvrtého, Uherského Sedmého a Českého též Čtvrtého.

Podepsáni :

Rudolf, a dva úředníci dvorské kanceláře.

Diplom jest opatřen úvodní formulí kaligraficky vypravenou, přecházející do gotické kursivy vlastního textu, v jehož středu jest umístěn typický, fabulační, renaissanční znak v barvách, kolem se všech stran uzavřený rámcem. Týž se dělí na osm polí. V rohových dílcích masky. V postranních polích stojí pod baldachýnem ženské postavy, nesoucí tři žitné klasy do znakového prostoru přečinující. Ženy stojí na konsolách, pod nimi vásy zase na konsolách spočívající, nejníže panice (paludamenta). Příčné horní pole nese vprostřed passepourtout opět s ženskou (sedící) postavou, držící v levé ruce tři klasy, k níž se s každé strany blíží lev. Dolní pole nese vprosřed orlici mezi postranním věncovím s jablky. Výklad jména ve znaku prozrazuje krací německé mentality: Reis = réz = žito; a obdobu fonetiky Kalkofen = Kolkovice. Znak dostává „mladistvý“ Adam Reys-Kolkowský, lesmistr a výběrcí daní v Opolí, v jehož městském archivu se nalézají súčtované honoráře jmenovaného. Není to však první znak, jehož se rodině dostalo tohoto 16. února 1579, když rod přišel do Slezska v 1. pol. XV. stol. z Kolkovic v Dolní Lužici, jehož symbol se neuchoval, jako Jakuba Kolkowského z Kolkowicz v 1. pol. XVI. stol., nebo z téže doby Jakuba de Reys, žijících před datováním erbovního listu Adamova. Rozměr pergamenu jest 56×67 . Císařská pečeť krále Rudolfa II. není zachována. Diplom, na několik málo čitelných míst, jest zachovalý a nalézá se ve sbírkách „Schlesisches Museum für Kunstgewerbe und Altertümer, Breslau“.

RODOPISNÉ ROZHLEDY.

Dne 18. prosince 1935 zvolen byl presidentem Československé republiky po odstoupivším presidentu Osvoboditeli Tomáši G. Masarykovi jedno-myslně dlouholetý ministr zahraničí a spolupracovník na díle osvobozenacím Dr. Edvard Beneš, jenž zajisté i našemu rodopisu a historické tradici stane se ochráncem, neboť jak praví ve knize „Našim maminkám“, vydané k uctění památky prosté a dobré české maminky paní Anny Benešové, jeho bratr, poslanec Vojta Beneš, pročetl již desítiletý Edvard Beneš kdejakou historickou knihu ze školní i obecní knihovny. Velmi ho zaujal starý rod Benešoviců a měl nad svou postelí vlastní rukou kreslený jejich znak. Blahopřejeme uctivě panu presidentovi k dosažení zasloužené jeho vysoké mety životní a prosíme jej, aby tu lásku, kterou choval k starým rodům českým ve svém útlém dětství, zachoval jím i jako nejvyšší hlava opět svobodného našeho státu.

Dne 23. listopadu 1935 ustavila se Československá společnost historická, jež bude soustřeďovati nejen historiky politické, nýbrž i historiky právní, lékařské, technické a j. — Koncem roku 1935 vyšlo v nakladatelství Me-

lantrich v Praze XVI. druhé vydání *Pekařovy knihy o Kosti*. Kniha tato vznikla z vroucí lásky našeho velkého historika k jeho rodnému Českému Ráji a přináší i pro rodopisce hojnou znamenitou materiál. — Vlastivědný sborník českého severu „*Od Ještěda k Troskám*“, vydávaný učitel-skými Jednotami v Turnově, Českém Dubě a Mnichově Hradišti, za hlavní spolupráce profesora Dr. J. V. Šimáka, přináší ve svém XVI. ročníku mnoho jmen ve článcích Josefa Voborníka: *Soupis poddaných panství Svijanského r. 1773*, Josefa Škody: *Místopisné paměti Českodubské* a prof. Dr. J. V. Šimáka: *Z příběhu českodubských l. 1620—34.*

Společnost přátel starozitnosti čsl. v Praze konala 14. února t. r. v Měšťanské besedě svou řádnou valnou schůzi, na níž přednesl pro nás velmi zajímavou přednášku universitní profesor Dr. J. V. Šimák: Staré osídlení končiny bilinské v době předhusitské.

Znamenitou rodopisnou pomůckou stane se chystané dílo „*Naše matky*“, redigované redaktorem V. J. Krýsou (Plzeň, Škvára 29), v němž budou rodopisná data matek kulturních činitelů československých.

Dne 5. prosince zemřel ve stáří 73 let Ing. Bohumil Bořkovec, bývalý dlouholetý předseda inženýrské komory a člen jednoty starých českých rodů. Narodil se na rodném statku Bořkovců Sedlečku u Vlašimi. Rodinný zápis Bořkovců ze Křtěnovic z roku 1593 uveřejněn byl v čísle 3—4. IV. ročníku Sborníku naší Jednoty. Čest budíž památky tohoto vzdělaného a ušlechtilého našeho člena!

Rodopisná společnost československá konala dne 12. února t. r. svoji VIII. řádnou valnou hromadu, na níž jmenován čestným předsedou pan býv. senátor Emanuel Hrubý, načež zvolen předsedou pan velkostatkář Zdeněk Kolowrat-Krakowský, I. místopředsedou p. v. ředitel Jiří Felix, II. místopředsedou p. Ph. Dr. Ant. Markus, jednatelem p. architekt Vl. Janovský, pokladníkem p. v. tajemník A. Hrabák, redaktorem p. Ph. Dr. Zdeněk Kristen, zapisovatelem p. Bedřich Kšára, účetním p. ředitel Karel Vyšín, členy výboru bez funkce páновé: ředitel archivu země České Ph. Dr. Bedřich Jenšovský, MUDr. J. Rehák, MUDr. V. J. Matina a Dr. Ing. Alois Opatrný. Na členské schůzce společnosti rodopisné 12. listopadu přednášel o svém pátrání rodovém p. Dr. Ing. Alois Opatrný, jemužto jako rodopisci prvnímu u nás se podařilo u příslušníků rodů vzbuditi živý zájem a úzeji je spojiti, v Německu už dávno existují celé svazy rodové.

V knihovně rodopisné společnosti československé vydá v dubnu 1936 *Antonín Markus-Ratkovichův* úvod do praktické genealogie, zvaný „*Příručka Českého Rodopisu*“ bude to vlastně druhé přepracované a ilustrované vydání již delší čas rozebrané Markusovy rodinné kroniky. Knihu lze objednat přímo u Rodopisné společnosti Čsl. v Praze II., Těšnov 1220.

Sudetendeutsche Familienforschung red. Dr. F. J. Umlaufem a Dr. F. J. Wünschem ve 2. sešitě 8. ročníku přináší opět mnoho nového hlavně ve článcích Dr. Wenische: *Žatečtí novoobčané (1571—1726)* a Dr. Oppla: Druhá a třetí kniha manželských smluv města Fulneku.

Zentralstelle für Sudetendeutsche Familienforschung přinese ve třetím čísle 8. ročníku svého časopisu návrh na používání církevních i státních matrik, jejž po společné redakci s českými rodopisnými spolkami: Rodopisnou společností a Jednotou starých českých rodů předloží kompetentním úřadům v následujícím znění: Nahlázení do matrik za účely badání rodopisného budiž všeobecně dovoleno, a to bez poplatků. Zásadně může se ovšem dátí toto jen ve stanovených hodinách úředních a za dozoru správce matrik.

Rodopisci, kteří chtějí matrik použít, musí být opatřeni legitimací od-

borně vědecky uznaného místa, že jsou věrohodní a že povolení jejich žádosti může být doporučeno. Jako takováto místa platí: Spolky dějepiscké, musejní a rodopisné. Pro zevrubnější studium pramenů budiž umožněno i půjčení starších matrik (asi od 1650 až 1785), které v přítomnosti se již nepotřebují, jiným úřadům matričním, dále státním, zemským a městským archivům při zachování předpisů platných pro státní archivy. Budiž umožněno staré matriky učiniti přístupnými vážnému badání právě tak, jako jsou přístupny v zemském archivu chované staré knihy pozemkové.

O vědeckém upotřebení matrik budiž v úradech matričních vedena kniha návštěvníků, kde každý badatel zapíše svoje jméno, povolání a účel svého bádání.

Písemná sdělení pro účely badání rodopisného ve formě dopisu, která nemají úřední průkaznosti, budtež bez kolku. Za takováto vyřízení budiž zaprováděny obvyklý poplatek za psaní, l'ísemné dotazy, které správce matrik sám vyřídit nemůže, budtež předávány k vyřízení známému badateli rodopisnému v mislé dotyčnému.

Skutečně prvotřídním sborníkem rodopisným nejen svou zevní formou, nýbrž i obsahem, je věstník Svažu českých úředníků a zřízenců knížete ze Schwarzenberku „*Tradice*“, vydávaný v Českých Budějovicích, Jerónymova ul. č. 1, redigovaný vrchním archivárem Ph. Dr. Antonínem Markusem v Třeboni. Číslo 2.—3. (duben—září 1935) přináší blahořejnou adresu úřednictva na sedmdesátém pátém narozeninám jeho milovaného zaměstnavatele Jana knížete ze Schwarzenberku, načež věnováno je celé číslo ve svém obsahu vzhledem k paděsátému výročí úmrtí kardinála Bedřicha knížete ze Schwarzenberku (nar. 6. dubna 1809, zemr. 27. března 1885) osobě tohoto významného pražského arcibiskupa. Obsáhlou a znamenitou studii biografickou s pěknými vyobrazeními podává Ph. Dr. Antonín Markus, o jehož zálibě v Alpách píše JUDr. František Blaschko, o vzpomínkách severočeského lidu na tohoto pilného arcipastýře píše Albert Förster, Jiří Karásek ze Lvovic a Jan Kolátor podávají pak svoje vlastní vzpomínky na tohoto velkého kardinála. Zajímavý obraz osoby staročeského rybníkáře Jakuba Krčína z Jelčan výstižně kreslí archivář Václav A. Hadač. Ostatek čísla věnován jednak zprávám osobním, jednak kulturním a literárním aktualitám, takže věstník „*Tradice*“ nachází přirozeně oblibu i v celém širším okruhu čtenářstva.

MUDr. V. J. Matina.

ZASLANÉ PUBLIKACE.

Vědecký Svět, roč. I., č. 6., věstník o vědě v Československu i v cizině rediguje Jan Hertl, vydává Melantrich, Praha-Smíchov.

Casopis společnosti přátel starožitnosti československých v Praze, roč. XLIII. (1935), č. 4; řídí Dr. Josef Pelikán, profesor, Praha-Vršovice, Třebízského 3.

Numismatické zprávy, ročník 2., č. 5., roč. 3., č. 1., vydává a rediguje Karel Chaura, Praha II., Vojtěšská 15.

Sudetendeutsche Familienforschung, Ústí nad Labem, ročník 8., sešit 2., red. Dr. Fr. J. Umlauf a Dr. Fr. J. Wünsch.

Familien geschichtliche Blätter, *Deutscher Herold*, ročník 33., 1935, sešit 12., ročník 34., 1936, sešit 1., 2., 3., Leipzig, Deutscher Platz, vydává Zen-

tralstelle für deutsche Personen- und Familiengeschichte, red. Dr. Johannes Hohlfeld.

Die Matrikel, Monatschrift für Familien-Geschichte und Kultur, Quellen zur Familienforschung, Stammfolgen. Ročník 2., 1936, sešit 2., Wien XIV., Märzstrasse 61.

V. J. Matina: *Maloskalské melodie*, básně, stran 80, s dřevoryty Vladimíra Röhlinga v bibliofilské úpravě Jaroslava Jiránka v Železném Brodě, vydal Literární kruh v Moravské Ostravě.

ZPRÁVY SPOLKOVÉ.

Dne 21. ledna 1936 konala se v hotelu „Zlatá husa“ v Praze VI. řádná valná hromada Jednoty za velmi dobré účasti členů, kde přijata byla s velkým povděkem hlavně zpráva pokladníka p. J. Tamchyny, z níž bylo patrné, že hospodařeno bylo velmi obezřetně a účelně, takže vydávání Sborníku jednoty na další rok je opět zabezpečeno. Městské spořitelné pražské, jež opět letos darovala jednotě 200 Kč, vzdán srdečný dík. Uvítání novi členové, páni: František Trmal z Říčan, Josef Čestický z Liblice, František Stědroňský z Břevnova, Karel Rašín z Hradce Králové a Ferdinand Malan z Prahy. — Po udělení absolutoria odcházejícímu výboru vykonány volby výboru nového, do něhož zvoleni byli páновé: Dr. V. J. Matina předsedou, JUC. Jaroslav Skréta místopředsedou, Václav Přech jednatelem, Josef Tamchyna pokladníkem, V. J. Ráb knihovníkem, František Stědroňský zapisovatelem, členy výboru bez funkce pánové: Dr. Jan Rejsa-Kolkovský, profesor Josef Pícha, Jos. Cidlinský, Dr. Josef Los, Václav Jílek, revisory slečna Anna Boloňská a pan Josef Mlážovský, náhradníky pánové: Jindřich Vostárek-Wacetín a Alois Schlumperger. — Členové se upozorňují, že členské schůze konají se každý úterý po osmě hodině večerní v kavárně Obecního domu pražského v přízemí, box napravo od vchodu. Zvláštní pozvánky se nerozesílají a hosté jsou vždy vítáni.

O B S A H :

Str.

Dr. Josef Volf: Čeští exulanti v matrikách perenských XII.	1
Dr. Jan Rejsa - Kolkovský: Erbovní list Adama Reysy Kolkovského z Kolkowicz	7
Dr. V. J. Matina: Rodopisné rozhledy	11
Zaslané publikace	13
Zprávy spolkové	14

P R A H A 1936

NÁKLADEM „JEDNOTY STARÝCH ČESKÝCH RODŮ“

V PRAZE II., JIRCHÁŘE 10.

KNIHTISKÁRNA „ORBIS“, PRAHA XII.